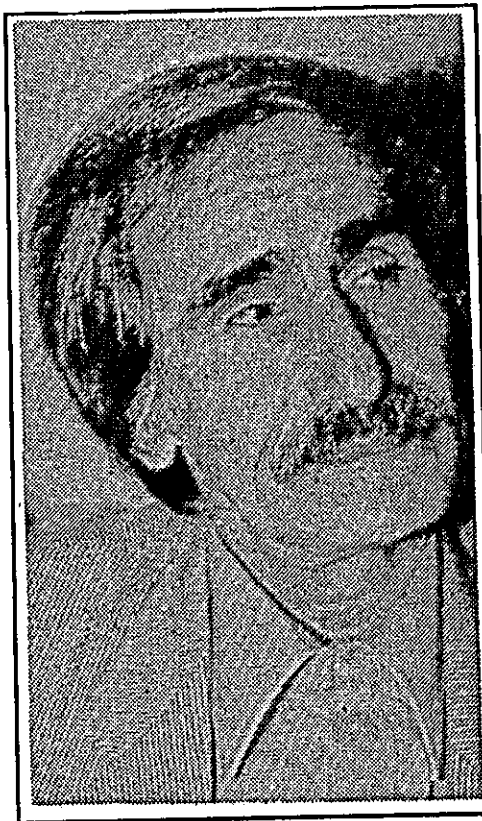

این تئاتر و این گروه یک دوره دانشکده است

باقر صحرارودی بازیگر نمایش بینوایان

باقر صحرارودی از هنرمندان پیشکسوت تئاتر تلویزیون و سینماست. او که در دوره ای از زندگی دروس حوزوی می خوانده است، وارد دانشکده ادبیات و علوم انسانی می شود، و سپس بعد از اتمام تحصیلات به دانشکده هنرهای زیبا می رود و از آنجا وارد عرصه بازیگری می شود و بعدها به استخدام تلویزیون در می آید. او خود می گوید فرزند تلویزیون است و هنوز هم تلویزیون را بیشتر دوست دارد. سریال ها و تئاترها و فیلم های زیادی را در تلویزیون به عنوان بازیگر و تهیه کننده کار کرده است و بالاخص در حیطه مسائل فرهنگی فعالیت های زیادی در تلویزیون داشته است.

□ □ □

□ چگونه به همکاری با نمایش بینوایان دعوت شدید؟

■ شاید بتوان گفت من جزوه گروه سابقون بوده باشم، از زمانی که آقای غریب پور نمایشنامه را می نوشتند، می گفتند که تئاتر دیه را برای من در نظر گرفته اند.

□ نظر شما در مورد این نقش چیست؟

■ والله راستش من همیشه در تلویزیون سینما و تئاتر نقش آدم های بدبخت را بازی کرده ام. جالب است که در همین مورد خانم من می گوید که چرا هیچوقت در یک فیلم سینمایی یا سریال یا تئاتر نقش یک آدم درست و حسابی را بازی نمی کنی. کیف سانسونتی در دست، کت و شلوار و خلاصه شیک و پیک به هرحال اینجور شده است. نقش تئاتر دیه یک نقش منفی است که من برای اولین بار آن را بازی می کنم. باخودم می گفتم، تو که معنی ظلم و ستم و بدبختی را کشیده ای راحت تر می توانی نقش ظالم را بازی کنی.

تئاتر دیه نقش دشواری است و دارای ابعاد گوناگونی است. این نقش حتی در یک زمان باید سه گونه دگرگونی و حس را همزمان داشته باشد، رابطه پازنش رابطه با کوزت و رابطه با میهمانها.

به نظر من تئاتر دیه نقش پیچیده ای است و تسلط و هشیاری و دقیق بودن لازمه این نقش است. روزهای اول می ترسیدم که آیا می توانم این نقش را خوب بازی کنم و به صورت ایده آل روی صحنه بپریم؟ و حالا با عنایت خداوند می توانم اینکار را انجام دهم.

□ شما اشاره کردید که تا به حال در نقش آدم های مفلوک بازی کرده اید، آیا تئاتر دیه را غیر از این می بینید؟

■ البته این نقش هم شخصیت مستضعفی است، چرا که او هم دچار مشکلات خاصی است، آدمی که برای دستیابی به مال دنیا دست به هرکاری می زند، این آدم حریص است و مدام به دنبال پیدا کردن پول است و به نظر من

آدم بینوایی است. من فکر می کنم زیباترین نقش بینوایان همین تئاتر دیه است که هوگو در این نقش انسان غریبی را در تمام ابعاد آن منتقل کرده است. تئاتر دیه می تواند نماد تمام آدم های دنیا پرست باشد.

□ چه احساسی دارید که در یک گروه حرفه ای تئاتر کار می کنید؟

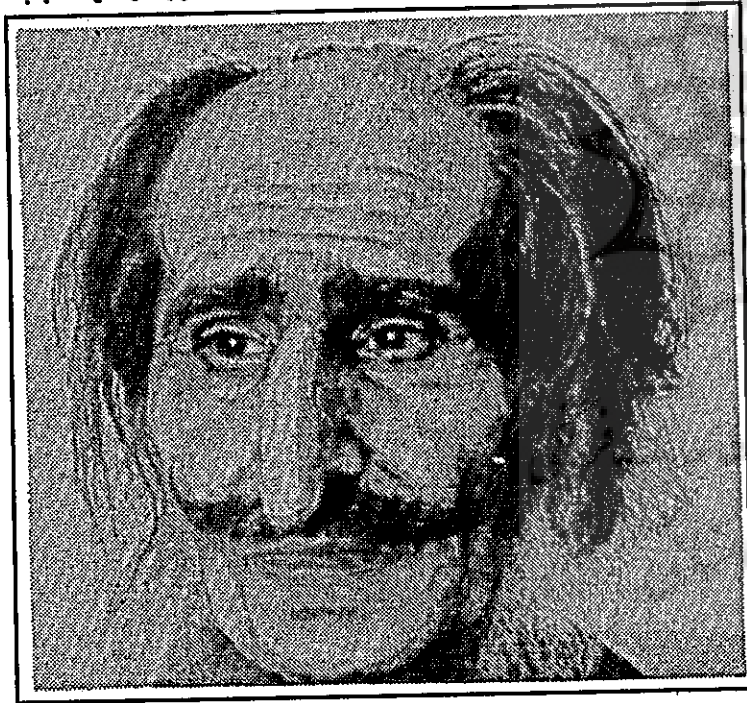
■ خیلی خوبه. به نظر من این تئاتر و این گروه می تواند یک دوره دانشکده باشد، همه چیز در آن وجود دارد، دکور، نور، صدا، متن، کارگردانی و بازیگری، هر چیزی که به تمامی می تواند در تئاتر وجود داشته باشد در بینوایان وجود دارد. گروه بسیار خوبی است، بازیگران بسیار خوب و قدر، آقای فتحی آقای قراهانی، خانم جوهری، خانم دیانا و دیگران - مجموعه باارزشی است.

شاید در قیاس با این دوستان بگویم که من استحقاق این نقش و این حضور را ندارم.

□ در مورد بازیگری، چرا کمتر در این زمینه فعال هستید؟

■ من بیشتر در تلویزیون به عنوان یک تهیه کننده فرهنگی مطرح هستم. در مورد ابعاد مختلف فرهنگی ایران کار کرده ام، مولانا، حافظ، سعدی عطار و... برنامه های که در جهت شناخت میراث فرهنگی ایران زمین کار کرده ام و شاید بتوان گفت که بازیگری تا حدودی در رده های آخر کار من بوده است در حالی که باید میرفتم به بازیگری.

خداوند استعدادی به هنرمند می دهد، اگر شناخته شود باید دنبال آن برود من دیر به هدم رسیدم، اگر از روز اول وارد بازیگری می شدم، حالا مرفق تر می بودم، ولی به هرحال حالا هم دیر نشده است، بازیگری را با جدیت دنبال می کنم، من هنوز هم تلویزیون را بیشتر از همه جا دوست دارم، تلویزیون چون در خانواده هاست و مثل یکی از اعضای خانواده حضور دارد، یک نجابت

و صداقت خاصی دارد.

□ به نظر شما بینوایان در شرایط موجود تئاتر چه تاثیری می تواند داشته باشد؟

■ تاثیر مثبتی دارد، کسانی که اهل تئاتر هستند می توانند در این نمایش همه چیز ببینند، برای عاشقان تئاتر و منتقدان و دانشجویان حرفی برای گفتن دارد.

بازیگری، کارگردانی، متنی چون بینوایان و... من فکر نمی کنم چیزی در این کار کم باشد. حتماً مورد استقبال تماشاگران قرار می گیرد.

□ اگر پیامی دارید؟

■ تئاتر مادر تمام هنرهاست، اکثر بازیگران بزرگ سینما و تلویزیون از تئاتر برخاسته اند، تئاتر سخت است، ایثار می خواهد و از خود گذشتگی و شاید به خاطر همین است که هر کسی نمی تواند سراغ تئاتر برود باید به تئاتر بیشتر از دیگر هنرها اهمیت داد.